

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

11 юли 1985 година

По дело 137/84

с предмет преюдициално запитване от Cour d'Appel, (Франция), шести състав, на основание член 177 от Договора за ЕИО, постъпило в Съда, по висящото дело пред упоменатия съд между,

Ministere Public

и

Robert Heinrich Maria Mutsch, пребиваващ в Saint Vith,

преюдициално решение относно тълкуването на Договора за ЕИО, и по-специално на член 220 от него,

СЪДЪТ,

в състав: лорд Mackenzie Stuart, председател, г-н G. Bosco и г-н O. Due (председатели на състави), г-н P. Pescatore, г-н T. Koopmans, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann, г-н Y. Galmot и г-н R. Joliet, съдии,

генерален адвокат : г-н C. O. Lenz,

секретар: г-н P. Heim,

като има предвид становищата, представени:

- за ответника по главното дело, от адв. B. Moutrier, който замества адв. Ortmann;

- за италианското правителството, от г-н A. Squillante, председател на състав в Consiglio di Stato, началник на Спорни дипломатически въпроси, договори и правни въпроси в Министерството на външните работи, в качеството на представител, подпомаган от г-н O. Fiumara и г-н F. Caramazza, avvocati dello Stato;

- за Комисията на европейските общности, от г-н F. Benyon и г-н H. Van Lier, членове на правния отдел, в качеството на представители;

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 28 март 1985 г.,

постанови настоящото

61984J0137 - ЦПР - финализиран

Решение

1. С Решение от 27 април 1984 г., постъпило в Съда на 23 май 1984 г., Cour d'appel (Апелативният съд) в Liège е отнесъл до Съда, с оглед постановяване на тълкувателно решение по реда на член 177 от Договора за ЕИО, преюдициален въпрос относно тълкуването на член 220 от Договора за ЕИО.

2. Въпросът е повдигнат в хода на наказателно производство срещу г-н Robert Mutsch, люксембургски гражданин, който пребивава в Белгия, в Saint Vith, немскоезична община, попадаща под териториалната юрисдикция на Tribunal Correctionnel (Наказателен съд) във Verviers.

3. На 2 ноември 1982 г. г-н Mutsch е бил задочно осъден да заплати глоба от Tribunal Correctionnel, Verviers. Той направил възражение срещу това съдебно решение и в същото време се позовал на член 17, параграф 3 от Закона от 15 юни 1935 г. за употребата на чужди езици в съдилищата, според който „когато обвиняемият, белгийски гражданин, пребивава в немскоезична община, попадаща под териториалната юрисдикция на Tribunal Correctionnel, Verviers, и поиска по установения в член 16 ред производството пред този съд... се води на немски език“.

4. След като с решение от 23 ноември 1982 г. съдът е уважил молбата на г-н Mutsch, прокуратурата е обжалвала това решение с аргумента, че обвиняемият не е белгийски гражданин и следователно не може да се ползва от разпоредбата на член 17, параграф 3 от Закона от 15 юни 1935 г.

5. Cour d'Appel, Liège, е изпитал съмнение по въпроса дали обстоятелството, че само белгийски граждани имат право да се позовават на упоменатия по-горе член 17, параграф 3, е съвместимо с правото на Общността. Поради тази причина той спрял производството и отнесъл пред Съда следния преюдициален въпрос:

„Член 17, параграф 3 от Закона от 15 юни 1935 г. за употребата на чужди езици в съдопроизводството, който позволява на обвиняем, белгийски гражданин, пребиваващ в немскоезична община, попадаща под териториалната юрисдикция на Tribunal Correctionnel, Verviers, да поиска съдебното производство да се води на немски език, съвместим ли е с принципите, на които се позовава член 220 от Договора, имащ за цел да осигури закрилата на лицата и ползването и защитата на правата при същите условия, като предоставените от всяка държава-членка на нейните собствени граждани, което ще рече в конкретния случай: трябва ли или не трябва да се предостави, в рамките на наказателен процес, на немскоговорящ гражданин на ЕИО, и по-специално, както е в конкретния случай, на люксембургски гражданин пребиваващ в Saint Vith, немскоговоряща община, правото да изиска съдебното производство да се води на немски език?“

6. По начина, по който е зададен, този въпрос засяга съответствието на националното право с правото на Общността. В тази връзка следва да се

припомни, че по смисъла на член 177 Съдът няма правомощието да приложи определена норма на правото на Общността към конкретен казус, а, следователно, и да даде квалификация на разпоредба от вътрешното право от гледна точка на същата тази норма. В рамките на съдебното сътрудничество, предвидено в този член, той може обаче, на основата на представените пред него материали, да предостави на националната юрисдикция информация за тълкуването на правото на Общността, което може да му бъде от полза при оценяването на действието на тази разпоредба.

7. От документите, представени пред Съда, става ясно, че въпросът на *Cour d' Appel* цели да се установи дали, по силата на принципите на правото на Общността, така както са отразени по-специално в член 220 от Договора за ЕИО, ползването от законодателни разпоредби в държава-членка, което е предназначено да поощри употребата на езика на група граждани от тази държава, по-специално в съдопроизводството, трябва да се разпростре, без дискриминация, основана на националната принадлежност, и спрямо гражданите на други държави-членки, които изпълняват всички изисквания, поставени във връзка с употребата на конкретен език от членовете на въпросната група от населението.

8. Комисията изтъква в тази връзка, че член 220, първо тире от Договора за ЕИО се ограничава с това, че предвижда държавите-членки да започнат, доколкото това е необходимо, преговори помежду си, с цел да гарантират, че техните граждани ще се ползват с права и ще бъде осигурена защитата на тези права при същите условия, каквито са предоставени от всяка държава за нейните собствени граждани. Следователно, не е възможно гражданите да се позовават на правата, посочени в тази разпоредба, докато няма влязъл в сила договор за тази цел. На правото да се употреби определен език в държава-членка, и по-специално в съдебното производство, при същите условия, като тези за гражданите на тази държава, може да се позове мигриращ работник, гражданин на друга държава-членка, като на „социално предимство” по смисъла на член 7, параграф 2 от Регламент № 1612/68 на Съвета, който е приет в съответствие с член 49 от Договора.

9. Правителството на Италианската република изтъква три основни аргумента. На първо място, то поддържа тезата, че националните разпоредби, приети в полза на официално призната малцинствена група, могат да се отнасят само до членовете на тази малцинствена група, които пребивават в района, където тази група се е установила. На второ място, то отбелязва, че упоменатият по-горе член 220 не може да поражда права, нито задължения, докато държавите-членки не са сключили договор за тази цел. Накрая то изтъква, че съгласно практиката на Съда "социалното предимство" по смисъла на член 7 от Регламент № 1612/68 трябва да бъде свързано, поне непряко, с трудово правоотношение и да се отпуска в област, която по някакъв начин спада към социалната област, какъвто не е случаят по настоящото дело.

10. Въпросът, поставен от Cour d'Appel, Liège, трябва да се реши в светлината на всички разпоредби на Договора и на вторичното законодателство, които могат да са относими към проблема.

11. Трябва да се отбележи, че член 220, който е упоменат във въпроса, поставен от Cour d'Appel, няма за цел да установи правна норма, която е пряко приложима, а се ограничава с това да определи определен брой от въпроси, по които държавите-членки да встъпят в преговори помежду си, „доколкото това е необходимо“. Единственият ефект от тази разпоредба е да определи като цел всяка държава-членка да разпростре и спрямо гражданите на другите държави-членки гаранциите, които предоставя в съответната област на своите собствени граждани. В контекста на една общност, основаваща се на принципите на свободно движение на хора и свобода на установяване, закрилата на езиковите права и привилегии на отделните граждани е от особено важно значение.

12. Член 7 от Договора предвижда, че „в обхвата на приложение на настоящия договор и без да се нарушават специалните разпоредби, съдържащи се в него, се забранява всякаква дискриминация на основание на гражданството“. Тази разпоредба трябва да се прилага в пълна степен и при всички ситуации, уредени с правото на Общността, спрямо всеки, който се е установил в държава-членка. В същия порядък на мисли, следва да се отбележи, че член 48, отнасящ се до статута на наемните работници, също се основава на принципа, че гражданите на държава-членка, които законно са се установили в друга държава-членка с цел упражняването на наемен труд, трябва да бъдат третирани по същия начин, както гражданите на същата тази държава.

13. Ето защо е необходимо да се провери дали правото да се изиска съдебното производство да се води на определен език попада в приложното поле на Договора и поради тази причина трябва да бъде оценено в светлината на принципа на забрана за дискриминация, прогласен в упоменатите по-горе разпоредби.

14. Тъй като от документите, представени пред Съда, става ясно, че обвиняемият е работник (в своето възражение срещу задочно постановеното съдебно решение от 2 ноември 1982 г. той се описва като работник, поправящ и правещ покриви към фирмата на баща си), този въпрос трябва да се разгледа по-специално в светлината на членове 48 и 49 от Договора и на разпоредбите на вторичното законодателство по прилагането им, а именно Регламент № 1612/68 на Съвета.

15. Както се посочва в петото съображение от преамбюла на Регламент № 1612/68, „за да може правото на свободно движение да бъде упражнявано по обективни стандарти, свободно и достойно, е необходимо да бъде осигурено фактически и юридически равно третиране по отношение на всички въпроси, свързани с действителното осъществяване на дейности като наети лица и до правото на жилище, а също така, че трябва да бъдат премахнати пречките за

мобилността на работниците, по-специално правото на работника да бъде заедно със своето семейство и условията за интегриране на това семейство в приемащата страна“.

16. Правото да употребява своя роден език в производството пред съдилищата на държавата-членка, където е неговото местоживееене, при същите условия, както работниците-местни граждани, играе важна роля за интегрирането на мигриращия работник и неговото семейство в приемащата страна, а с това и за постигането на целта за свободно движение на работници.

17. При тези условия това право може да се разглежда като спадащо към понятието „социално предимство“, използвано в член 7, параграф 2 от упоменатия по-горе Регламент № 1612/68, според който работник, който е гражданин на друга държава-членка трябва да „има право на същите социални и данъчни предимства, както работниците-местни граждани. Както Съдът отбеляза в своето Решение от 31 май 1979 г. (Even, 207/78, Recueil, стр. 2019), този термин обхваща всички предимства „които, независимо дали са свързани или не с наличието на трудов договор, като правило се предоставят на работниците-местни граждани, главно заради обективния им статут на работници или само поради обстоятелството, че пребивават на националната територия“.

18. Ето защо отговорът на поставения преюдициален въпрос трябва да бъде в смисъл че принципът на свободно движение на работници, така както произтича от член 48 на Договора и по-специално от Регламент № 1612/68 на Съвета, изисква работник, който е гражданин на държава-членка и пребивава в друга държава-членка, да има правото да изиска наказателното производство срещу него да се проведе на различен от обичайно ползвания в производството пред сезираната юрисдикция език, ако работниците, които са граждани на приемащата държава-членка имат това право при същите условия.

По съдебните разноски

19. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности и правителството на Италианската република, които са представили писмените си съображения пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

Съдът,

като се произнася по въпроса, поставен пред него от Cour d'Appel, Liège, с Решение от 26 април 1984 г., реши:

Принципът на свободно движение на работници, така както произтича от член 48 на Договора, и по-специално от Регламент № 1612/68 на Съвета, изисква работник, който е гражданин на държава-членка и пребивава в друга държава-членка, да има правото да изиска наказателното производство срещу него да се проведе на различен от обичайно ползвания в производството пред сезираната юрисдикция език, ако работниците, които са граждани на приемащата държава-членка имат това право при същите условия.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 юли 1985 година.

Подписи